

Arrest

nr. 186 391 van 3 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Bagdad te Irak op 15 augustus 1994. Vanaf het jaar 2000 heeft u in het ouderlijk huis gewoond in Abu Dshir, een subwijk van de wijk Al Dora in Bagdad. Voorheen heeft u ook enige tijd in Salamn Bak (ook wel Sulaiman Bek genoemd) gewoond, een kleine plaats dichtbij Bagdad, maar behorend tot de provincie Salah Al Din. U bent van de soennitische geloofsstrekking, maar u bent niet praktiserend. Voorts bent u Arabier, behorend tot de stam (ashira) Al Janabi.

Uw vader is inmiddels gepensioneerd en was in zijn beroepsleven kleermaker. U heeft één broer. Hij woonde eveneens in het ouderlijk huis in Abu Dshir. Uw broer zou zijn vermoord in maart 2016. Vanaf toen zijn uw ouders weggetrokken naar een vluchtelingenkamp in de wijk Saydiya in Bagdad.

U werkte vanaf 2013 in een winkel bij de nabijgelegen markt. Daarnaast studeerde u informatica aan de universiteit.

Halverwege de maand juli in 2015 werd u aan een checkpoint gearresteerd. U werd mishandeld en er werd tegen u gezegd dat u moest stoppen met studeren. U gaf aan dat u nog jong bent en dat u uw studie wilt afmaken. Op een gegeven moment heeft u uw bewustzijn verloren door de slagen die u werden toegebracht. Vervolgens werd u bij de ingang van een ziekenhuis uit een auto geduwd.

Wat later in de maand juli of begin augustus in 2015 werd er een dreigbrief naar uw ouderlijk huis gestuurd. U was op dat moment aan het werk in de winkel nabij de lokale markt. Uw moeder heeft de enveloppe gevonden met de dreigbrief en een kogel. Ze heeft de brief aan uw vader gegeven, waarop hij u onmiddellijk belde om u te vertellen dat u niet meer naar huis moest komen. U bent vervolgens bij een vriend gaan logeren. Deze vriend vertelde dat u niet langer kon blijven, want anders zouden ze u vermoorden.

Op 15 augustus 2015 verliet u Bagdad. U bent met het vliegtuig van Bagdad naar Turkije gegaan. Van daaruit bent over de zee naar Griekenland gereisd, waarna u via de Balkanroute België heeft bereikt op 2 september 2015. Op 4 september 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende originele documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, uw studentenkaart, uw kieskaart, een dreigbrief en kopieën van een rantsoenkaart op naam van uw moeder, een woonstkaart op naam van uw vader, een overlijdensakte, de identiteitskaart van uw broer en een bewijs van DHL.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u enerzijds vreest om vermoord te worden door sjjiitische milities en anderzijds dat dezelfde milities u onder dwang willen rekruteren om te gaan strijden in de soennitische gebieden in Irak (gehoorverslag CGVS, dd. 11/10/2016, p. 13-15). Uw verklaringen zijn echter dermate ongeloofwaardig dat het CGVS dient te besluiten dat er geen oprechte vrees voor vervolging bestaat. Uw verklaringen rond de door u vermeende vervolgingsfeiten waren weinig consistent met de verklaringen die u eerder bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft afgelegd (zie vragenlijst DVZ). Bij DVZ gaf u te kennen dat u eerst was gearresteerd door het Mehdi leger en daarna pas een dreigbrief zou hebben gehad (zie vragenlijst DVZ). Naderhand verklaarde u dat de dreigbrief de eerste keer was dat werd bedreigd (CGVS, p. 13). U wist ook heel precies om welke milities het telkens ging, de arrestatie door het Mehdi leger en de dreigbrief door Asa'ib Ahl al-Haq (AAH). U wist ook heel precies het tijdsplan aan te duiden tussen de gebeurtenissen en uw wist heel precies dat AAH een geluidsbommetje liet afgaan voor uw huis om u te intimideren (zie vragenlijst DVZ). Naderhand wist u niet meer wie precies u geïntimideerd zou hebben en ook het tijdsplan is nu plots niet meer zo duidelijk (CGVS, p. 13-14). Pas nadat u werd geconfronteerd met het feit dat u nog niks had gezegd over uw arrestatie, begon u erover te spreken. Des te frappanter is het, omdat u specifiek werd gevraagd naar alle vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt en dit het enige is waar u effectief slagen en verwondingen zou hebben opgelopen (CGVS, p. 13-16). Geconfronteerd met de geringe consistentie in uw relaas, geeft u te kennen dat u niet meer wist wat u bij DVZ had gezegd, omdat u toen bang was (CGVS, p. 13-14). U bent er derhalve geenszins in geslaagd om uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Daarnaast blijkt uit uw relaas dat al sinds de val van het regime van Saddam Hussein er sjjiitische milities actief zijn in uw wijk, die erop uit zijn om genocide te plegen op de soennitische minderheid. U woont in een uitgesproken sjjiitisch deel van de wijk Dora, waar eveneens grote groepen soennieten woonachtig zijn (CGVS, p. 7-8). Gevraagd naar de reden waarom het gezin nooit heeft overwogen om te verhuizen naar een soennitische wijk, geeft u aan dat uw ouderlijk gezin het huis in eigendom heeft en dat ze in een andere wijk moeten huren (CGVS, p. 16). Uit de dreigbrief blijkt dat er geen specifieke reden is waarom u persoonlijk bedreigd wordt, enkel het feit dat u soennitisch bent (CGVS, p. 12). Het hele gezin is soennitisch en toch bent u de enige die is gevlucht. Er kan dan worden aangenomen dat het hele gezin zich bedreigd zou voelen. Volgens meent u dat u de enige zou zijn die bedreigd werd omdat u toevallig in de juiste leeftijdscategorie viel. Uw broer en uw ouders zijn dan ook gebleven in dezelfde woning in het Abu Dshir blok (CGVS, p. 5). U maakt geenszins aannemelijk dat u werkelijk op enig moment het voorwerp van vervolging was, dit zou immers ook van toepassing moeten zijn op de rest van het gezin.

Geconfronteerd met de geringe plausibiliteit van uw asielrelaas geeft u te kennen dat u een persoonlijke vrees koesterde, omdat de dreigbrief een cryptische methode zou zijn om u te dwingen om u aan te sluiten bij AAH en te strijden in de soennitische provincies (CGVS, p. 12). Gevraagd naar het

bewijs die de juistheid van uw interpretatie van de dreigbrief kan staven, geeft u aan dat u op het nieuws heeft gehoord dat dit een rekruteringsmethode van AAH is (CGVS, p. 12).

Voorts is ook de door u vermeende rekrutering onder dwang ongeloofwaardig (CGVS, p. 12). In geen van de rapporten die de afgelopen jaren over de mensenrechtensituatie in Irak gepubliceerd werd, wordt enige melding gemaakt van gedwongen rekrutering van de kant van sjiiitische milities. Integendeel, de sjiiitische milities in Irak betalen dusdanig hoge lonen uit dat er veeleer organisatorische problemen zijn om alle nieuwe aspiranten snel te kunnen inschakelen (zie blauwe map: Rekrutering door Popular Mobilization Units). Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) toont bovendien politieke ambities en profileert zich als een nationalistische organisatie. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat AAH in dat licht een klopjacht zou beginnen op u, omdat u toevallig een soenniet bent en woonachtig in een sjiiitische buurt (zie blauwe map: The Resurgence of Asa'ib Ahl al-Haq (AAH)). Temeer men reeds alle kans had om u en de rest van het gezin iets aan te doen. Pas een half jaar later zou uw broer vermoord zijn. De overlijdensakte dat dit moet staven vertoont echter belangrijke tekortkoming, waardoor er ernstig getwijfeld moet worden aan de authenticiteit ervan. De datum van overlijden is niet ingevuld en ook een groot aantal andere velden op het formulier zijn ook niet ingevuld. Uw verklaringen rond het gebrekkig ingevulde formulier zijn tegenstrijdig. Eerst kunnen de artsen niet schrijven en doen ze alles erg rap. Dan vond uw vader het niet belangrijk en is uw vader zo snel mogelijk weg gegaan, omdat hij werd beledigd in het ziekenhuis. Daarna is uw vader terug gegaan naar het ziekenhuis en eiste hij dat het formulier correct werd ingevuld, maar werd hij met een geweer op zijn rug geslagen. Steeds geconfronteerd met de geringe aannemelijkheid geeft u tot slot aan dat uw vader eigenlijk niet terug wou gaan, maar dat hij samen met een vriend is gegaan die hem overtuigde. Op geen enkele manier toont u aan dat u op enig moment iets te vrezen zou hebben. U bent er dan ook niet in geslaagd om uw persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitsdocumenten dienen enkel ter staving van uw herkomst en identiteit en die worden door het CGVS niet betwist. De andere documenten kunnen alleen ter ondersteuning dienen om de feitelijkheid van uw relaas aan te tonen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, hebben deze documenten geen bewijskracht. Bovendien blijkt uit informatie van het CGVS dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland (zie administratief dossier, COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude). Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt en dient er geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken, noch uw persoonlijke risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**.

Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het

impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat.

Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend.

Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker gaat in zijn "verzoekschrift tot nietigverklaring" eerst in op de toepassing van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Hij stelt in dit kader dat zijn relaas duidelijk en geloofwaardig was en dat hij heeft voldaan aan de bewijslast.

Hij betoogt dat uit het dossier blijkt dat hij voor zijn leven vreest bij een terugkeer naar Irak. Verder stelt hij dat de tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden die hem verweten worden niet kunnen volstaan om de weigering van zijn aanvraag te rechtvaardigen.

Volgens verzoeker zijn artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden door de motivering omtrent de neergelegde documenten. Het CGVS moet uitleggen waarom zijn documenten vals zouden zijn en kan de documenten niet zonder enige geldige uitleg van tafel vegen. Verzoeker verwijst naar een arrest van het EHRM. Hij stelt vele documenten in origineel te hebben neergelegd.

Verzoeker betoogt:

"DAT de verzoeker werd aangevallen hoofdzakelijk uit reden van zijn aanhankelijkheid aan de Soennitische strekking van de Islam.

DAT de aangevochten beslissing geen vermelding maakt van de veiligheidstoestand te BAGDAD en de sectaire conflicten tussen Soennieten en, Sjiiten,

DAT de verzoeker een aantal voorbeelden heeft gegeven ondermeer het geval van zijn buur.

DAT de verzoeker zich gedwongen zag om de gezinswoning te verlaten ten gevolge van de moord op zijn broer in maart 2016

DAT de familie van de verzoeker geen ander middel had om eerder te vertrekken de familie is "Abu Dshir" ontvlucht om zich te verschuilen in het vluchtelingenkamp in de wijk "Saydiya" te BAGDAD.

DAT de verzoeker leefde in een wijk met een Sjiitische meerderheid en er is geen reden om de documenten opnieuw in twijfel te trekken die werden neergelegd ter staving van zijn dossier.

DAT de tegenstrijdigheden die worden opgeworpen door de tegenpartij niet als gevolg kunnen hebben om te twijfelen aan de gebeurtenissen die werden beleefd door de verzoeker.

DAT de verzoeker hoofdzakelijk werd bedreigd omdat hij Soenniet is.

DAT het CGVS de Arabische etnische oorsprong niet in twijfel trekt, noch het Musulmaanse geloof, soennitische strekking van de verzoeker."

Eveneens merkt verzoeker op:

"Dat het evident is dat de aanwezigheid van een tolk onvermijdelijk misverstanden veroorzaakt.

Dat moeten terugkeren op bepaalde precieze elementen veel stress heeft veroorzaakt in hoofde van de verzoekster.

Dat tot staving van haar aanvraag, de verzoekster de elementen heeft neergelegd die haar vrees en de vervolging bewijzen."

Verzoeker wijst vervolgens op de door de sjiitische milities gepleegde misbruiken. Hij benadrukt dat zijn religie en herkomst niet worden betwist en dat er dagelijks soennieten worden vermoord in Bagdad. Verder wijst hij op de "inlichtingen beschikbaar op de site van Buitenlandse zaken", die strijdig zijn met wat verweerder beweert.

2.1.2. Vervolgens gaat verzoeker in op de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt in dit kader vooreerst dat verweerder niet overging tot een evaluatie van het niveau van geweld in Bagdad en de eventuele toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Een doorgedreven onderzoek van de veiligheidssituatie in Bagdad rekening houdend met zijn profiel en religie ontbreekt. Verzoeker wijst op een rapport van Amnesty International en vestigt de aandacht op de situatie van de soennieten in Bagdad. Eveneens herhaalt hij dat de inlichtingen op de site van Buitenlandse Zaken strijdig zijn met de beweringen van verweerder. Verzoeker citeert uit het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2.2. Verweerder legt op 29 maart 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad, daterend van 6 februari 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Waar verzoeker in het verzoekschrift meermaals poneert dat het CGVS de veiligheidssituatie en sektarische spanningen in Bagdad niet zou hebben onderzocht en hierover niet zou motiveren, dient in dit kader te worden vastgesteld dat deze beweringen blijkens een eenvoudige lezing van de stukken van het administratief dossier, de bestreden beslissing en verzoekers eigen verzoekschrift kennelijk feitelijke grondslag missen.

2.3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.3. Verzoeker tracht in het verzoekschrift te laten uitschijnen dat zich in de loop van zijn asielprocedure vertaalproblemen en/of misverstanden zouden hebben voorgedaan. Hij kan hierin echter hoegenaamd niet worden gevolgd. Het is namelijk niet ernstig om dit op louter algemene wijze op te werpen, zonder ter zake ook maar enige duiding te verschaffen. Verzoeker laat na om te preciseren tijdens welk(e) gehoor of gehoren de vermeende problemen zich zouden hebben voorgedaan. Evenmin toont hij *in concreto* aan waar de beweerde problemen (het neerschrijven van) zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Verder toont hij niet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Dit geldt des te meer nu verzoeker steeds aangaf de tolk goed te begrijpen en geen opmerkingen formuleerde inzake de vertaling of communicatie (administratief dossier, stukken 6, 15 en 16).

Verder wordt er in het verzoekschrift op algemene wijze gealludeerd op stress in hoofde van “verzoekster”. Verzoeker laat echter andermaal na ter zake enige duiding te verschaffen. Dit is niet ernstig. Verzoeker formuleerde geen bezwaren tegen het plaatsvinden van de gehoren en preciseert niet waar en tijdens welk(e) gehoor of gehoren de vermeende stress zich zou hebben gemanifesteerd. Evenmin toont hij *in concreto* aan waar of hoe dit (het neerschrijven van) zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Voorts toont hij niet aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker dermate gestresseerd zou zijn geweest dat van hem geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht.

In dit kader kan daarenboven worden opgemerkt dat, waar aangenomen kan worden dat een gehoor in het kader van een asielaanvraag gepaard gaat met enige mate van stress, dit geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking

vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

Verzoeker onderneemt voor het overige niet de minste poging teneinde de motieven *in concreto* te weerleggen op basis waarvan in de bestreden beslissing wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Hij beperkt zich immers tot een loutere opsomming en bevestiging van een aantal van zijn eerder afgelegde verklaringen en tot het op algemene wijze minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Hiermee doet hij niet op dienstige wijze afbreuk aan de omstandige, gedetailleerde en duidelijke motivering inzake zijn concrete asielrelaas. De hierin opgenomen concrete motieven en vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet op dienstige wijze aanvecht, onverminderd gehandhaafd. Derhalve maakt verzoeker de aangehaalde problemen met en vrees ten aanzien van de sjiiitische milities hoegenaamd niet aannemelijk.

De neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') zijn geenszins van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat de Raad noch het CGVS moeten aantonen dat de kwestieuze documenten vals zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen dan hun aangetoonde valsheid kan aan deze stukken bewijswaarde worden ontfangd.

De enige twee documenten die betrekking hebben op verzoekers asielmotieven zijn verder een originele dreigbrief en een kopie van een overlijdensakte.

Wat de dreigbrief betreft, dient te worden opgemerkt dat dit een stuk betreft dat door om het even wie (met een computer), om het even waar en om het even wanneer kan zijn. Mede in acht genomen dat deze brief niet wordt neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, kan aan deze dreigbrief dan ook geen bewijswaarde worden gehecht.

De overlijdensakte wordt slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Bovendien wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van dit stuk terecht gesteld:

"De overlijdensakte dat dit moet staven vertoont echter belangrijke tekortkoming, waardoor er ernstig getwijfeld moet worden aan de authenticiteit ervan. De datum van overlijden is niet ingevuld en ook een groot aantal andere velden op het formulier zijn ook niet ingevuld. Uw verklaringen rond het gebrekkig ingevulde formulier zijn tegenstrijdig. Eerst kunnen de artsen niet schrijven en doen ze alles erg rap. Dan vond uw vader het niet belangrijk en is uw vader zo snel mogelijk weg gegaan, omdat hij werd beledigd in het ziekenhuis. Daarna is uw vader terug gegaan naar het ziekenhuis en eiste hij dat het formulier correct werd ingevuld, maar werd hij met een geweer op zijn rug geslagen. Steeds geconfronteerd met de geringe aannemelijkheid geeft u tot slot aan dat uw vader eigenlijk niet terug wou gaan, maar dat hij samen met een vriend is gegaan die hem overtuigde. Op geen enkele manier toont u aan dat u op enig moment iets te vrezen zou hebben. U bent er dan ook niet in geslaagd om uw persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken."

Verzoeker laat deze vaststellingen, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen omtrent de beweemde vertaalproblemen en stress, volledig ongemoeid. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

Bijkomend kan ten aanzien van voormelde stukken nog worden opgemerkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met allerhande documenten en dat zulke documenten zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen (administratief dossier, map 'landeninformatie').

De overige documenten kunnen hoogstens een aanwijzing vormen voor verzoekers identiteit, herkomst, familiale profiel en scholing. Zij kunnen echter geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen en werpen geen ander licht op de voorgaande beoordeling van verzoekers concrete asielmotieven

Waar verzoeker nog de nadruk vestigt op het gegeven dat hij een soenniet is, dient te worden opgemerkt dat, hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten (zeker deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit de Zuidelijke voorsteden van Bagdad) een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofdte van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen (*“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing

dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en

administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS